KAHKAHA ÇANTASI

Büşra Ümmühan

Çizer: Arife Şeyma Gök

TİMAŞ ÇOCUK

DERT KAPANI MAHALLESİ:

BEDİŞ VE UKALA KERTENKELESİ'NİN ABSÜRT MACERALARI

Bediş için sabah, bir yarışın başlangıcı gibiydi. Gözlerini açar açmaz yataktan fırladı, pijamalarını sepete doğru attı (tam hedefe gidiyordu ki, son anda vazgeçip yere inmeye karar verdi), bir eliyle pantolonunu çekiştirirken diğer eliyle saçlarını karıştırdı ve en sonunda evin içinde bir roket hızında koşmaya başladı. Yine okul çantasını hazırlamayı son ana bırakmıştı. Bu bir gelenekti. Hatta artık resmi olarak "Bediş'in Geleneksel Sabah Kargaşası" olarak adlandırılabilirdi.

Omzunda duran küçük, yeşil ve aşırı bilmiş Tartışkır, kuyruğunu sallayarak gözlerini devirdi:

"Şimdi sen hızlı mı oldun yani?" diye homurdandı.

Bediş hız kesmeden tabanı sabunlanmış paten pistindeymiş gibi koridordan kaydı. "Tabii ki! Ben fırtına gibi hareket edebilirim."

Tartışkır, Bediş'in kıyafetine sımsıkı tutunuyordu. Kaşlarını çattı (evet, kertenkelelerin kaşı yoktu ama Tartışkır bir şekilde bunu başarıyordu).

"Cık, öyle değil! Fırtına olsaydın, önce önüne gelen her şeyi dağıtıp, sonra da hiçbir şeyi toplamayıp yoluna devam ederdin... Aaa, bekle, galiba gerçekten fırtınasın. Ehehehehe."

Bediş gözlerini devirdi. "Çok komiksin, gerçekten. Sabah sabah ukala kertenkele esprilerine maruz kalmasam olmazdı zaten."

Ama tam o anda...

"Bediş! Dikkat!" diye bağırdı annesi.

Ama çok geçti. BAM! Bediş önce mutfak kapısına çarptı (Kapı bu sabah biraz fazla sağlamdı, galiba Bediş yamuldu). PAT! Sonra halıya takıldı (Sanki halı bir anda büyüyüp onu yutmaya çalışıyordu). FUU-UŞŞŞ! En sonunda da kayarak kahvaltı masasının kenarına çarptı.

Yerde ters dönmüş haldeyken, derin bir iç çekti:

"Sanki dünyanın en hızlı en iyi yarış arabasıymışım da, arabam tekerlek yerine muz kabuklarıyla gidiyormuş gibi bir sabah."

Omzundaki Tartışkır kafasını iki yana salladı. Gözlerini kıstı ve bilmiş bilmiş konuştu:

"Cık, öyle değil! Araban muz kabuğundan olsaydı, yarış başlamadan maymunlar arabanı yerdi."

Bediş hızla kendini toparladı ve sanki her şey planlıymış gibi bir ekmeği kaptı:

"Sorun yok, tam planladığım gibi." dedi neşeyle.

"Tam olarak böyle mi planladın?" diye sordu babası, elinde çayıyla Bediş'in ters dönmüş halini izleyerek.

Bediş bir ısırık aldı ve ağzı doluyken cevap verdi.

"Elbette! En hızlı kahvaltı etme tekniği."

Omzundaki Tartışkır burnunu kaldırıp söze girdi.

"Cık, öyle değil! Hızlı kahvaltı, elinde simit varken martılardan kaçmaktır."

***

Kahvaltı Masasında Sesli Bir Savaş

Bediş çayını karıştırırken bir an durdu. Gözlerini kıstı. Kafasını yana eğdi. Ve gittikçe artan bir hışırtı fark etti. Krrrrrrrck! Krrrrrrrck! Tıkır tıkır tıkır!

Bediş kaşlarını çattı ve başını yavaşça sağa çevirdi.

Tartışkır'ın tam karşısındaydı.

Ukala kertenkelesinin önündeki tabakta, sadece ses çıkaran yiyeceklerle dolu "Tartış-

kır Kahvaltı Tabağı" vardı.

Simit: Çıtır!

Mısır gevreği: Krak krak!

Kraker: Gırç gırç!

Fındık: Tık tık tık!

Tartışkır gözlerini bile kaldırmadan yemeğini çiğniyordu. Ama öyle bir çiğniyordu ki, Bediş'in beyni "Bu bir savaş sinyali mi?" diye düşünmeye başladı.

"Sen neden kahvaltını yemek yerine, sanki birine şifreli mesaj gönderiyormuş gibi ses çıkartarak yiyorsun?"

Tartışkır tırnaklarıyla simidin kenarını kazıyıp "çıtır çıtır" ses çıkardıktan sonra başını kaldırdı:

"Ben sadece kahvaltı yapıyorum. Eğer fazla sessizse, tam olarak kahvaltı sayılmaz."

Bediş gözlerini kıstı: "Peki bu fındıkları neden kabuğuyla yiyorsun?"

"Bilimsel araştırma! Bence fındık, kabuğuyla daha lezzetlidir."

Tam o sırada, ağzındaki fındığın sertliğinden kafası hafifçe yana kaydı. Bediş kıkırdadı:

"Harika deney! Şimdi dişçiye gitmek için de bir bilimsel teori mi üretelim?"

Tartışkır, kuyruğunu salladı. "Şu hale bak önce kuyruğum şimdi de dişim. Bak şu kuyruğuma. Bunun neden yamuk olduğunu biliyor musun?"

Bediş, kuyruğa şöyle bir baktı. Gerçekten de ucu yamuktu. Tartışkır minik kertenkele

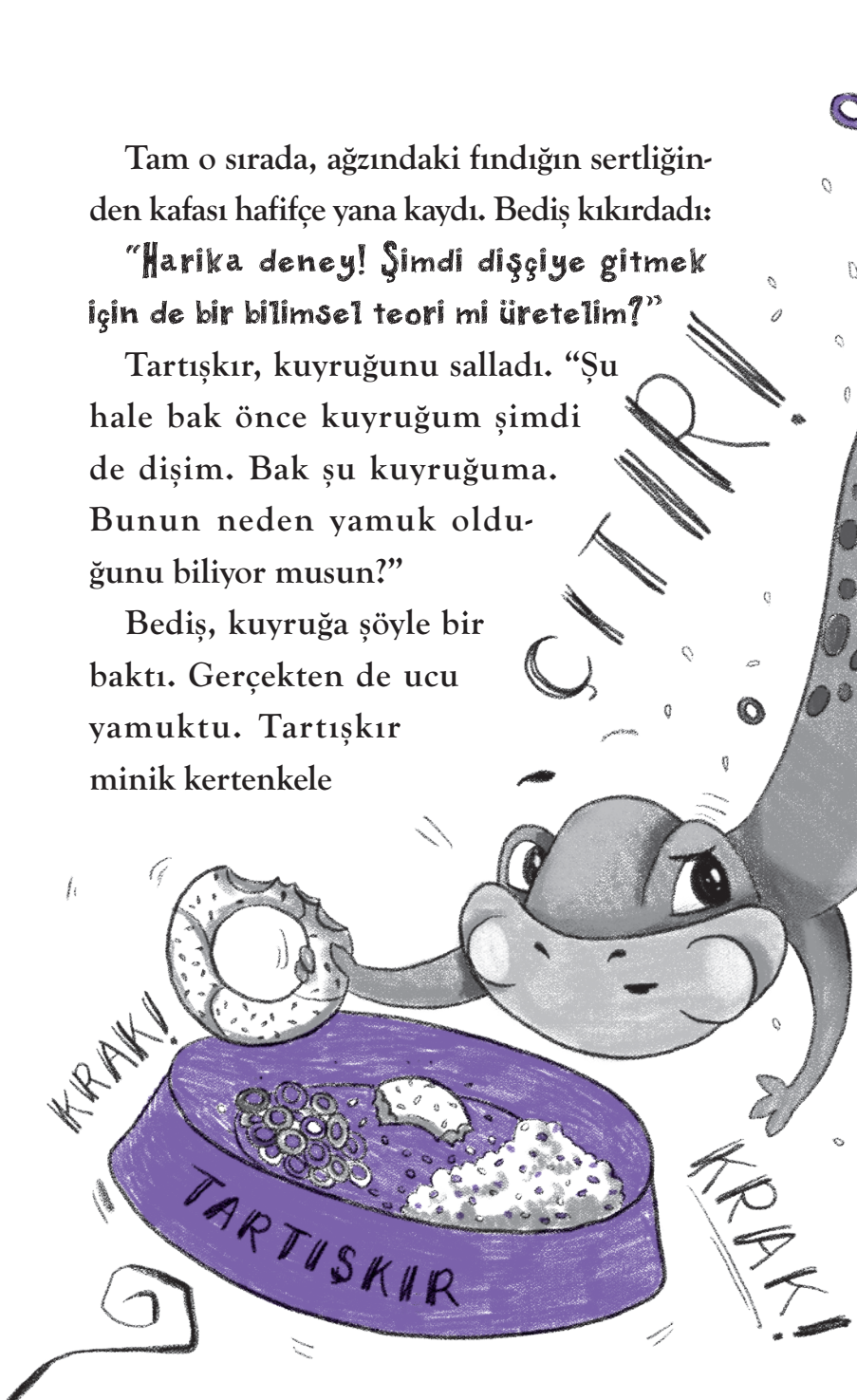

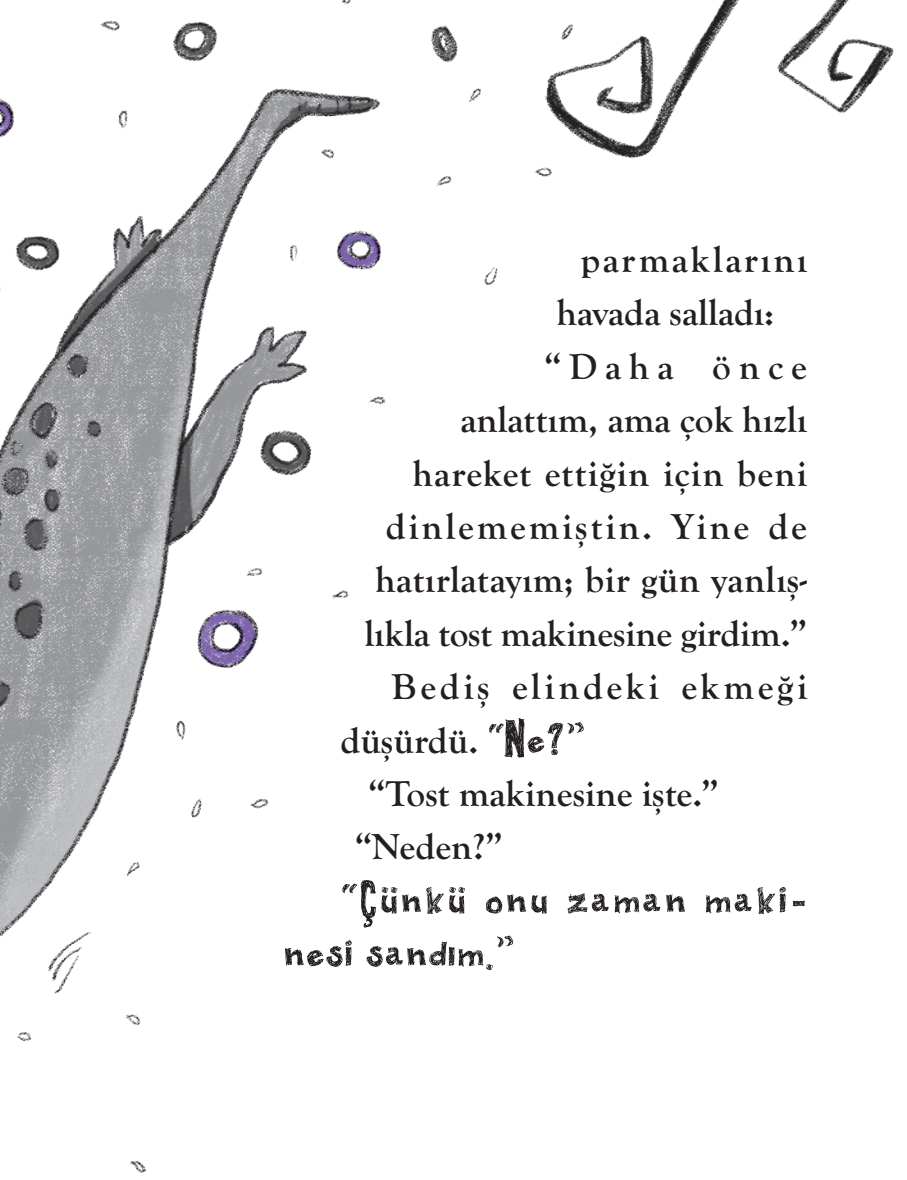

parmaklarını havada salladı:

"Daha önce anlattım, ama çok hızlı hareket ettiğin için beni dinlememiştin. Yine de hatırlatayım; bir gün yanlışlıkla tost makinesine girdim."

Bediş elindeki ekmeği düşürdü. "Ne?"

"Tost makinesine işte."

"Neden?"

"Çünkü onu zaman makinesi sandım."